

XIPRERET

ANY XXX - Núm. 326-JUNY 2009

Preu 1.- €

BUTLLETÍ D'INFORMACIÓ DE L'ATENEU DE CULTURA POPULAR
DE L'HOSPITALET (08901), DIGOINE, 33 (PROVISIONAL) - MEMBRE DE LA FED. D'ATENEUS DE CATALUNYA

AGENDA CULTURAL

EN PREPARACIÓ PER EL MES DE JUNY

DIMARTS 9, a 2/4 de 8 del vespre a la **Regiduria Conferència- Joan Amades i el seu costumari català**, a càrrec de la col·loqui Sra. Matilde Marcé

DIVENDRES 12, a les 9 del vespre. **Representació de l'obra "El Pensil"**, a Vallbona d'Anoia **florido**

DISSABTE 13, a les 8 del matí **"Coneguem Catalunya" núm. 260 al Montseny, dinar a Sant Hilari Sacalm**

DIUMENGE 14, a 2/4 de 7 del vespre al **Centre Cultural Barradas representació de Hansel i Gretel, Per molts anys i El pirata a càrrec del grup Infantil. Escenes de Antaviana**, a càrrec del grup juvenil. **Bestiari de Pere Quart**, a càrrec del grup d'Adults en col·laboració amb el grup Pentagrama de Valldoreix.

DISSABTE 27, a les 7 del vespre. **Representació de l'obra "BESOS"** al Centre Cultural Barradas.

DINS LA PROGRAMACIÓ DE LA FESTA MAJOR

DIUMENGE 21, a les 12 del migdia, **A la plaça de l'Ajuntament**, Ballada de sardanes a càrrec de la cobla Vila d'Olesa, **Memorial Jaume Reventós**

EN PREPARACIÓ PER EL MES DE JULIOL

DISSABTE 11, a les 10 del matí. **VISITA CULTURAL al Museu fundació Francisco Godia, a Barcelona. Inscripcions fins el 3 de juliol**

DISSABTE 18, a les 8 del matí.
Excursió "Coneguem Catalunya" núm. 261 a les mines de sal de CARDONA, I DINAREM A SU. Inscripcions el dia 6 de juliol

US PODEU INSCRIURE AL TALLERS HABIRUALS I NOUS PROJECTES QUE TENIM EN MARXA, COMENÇEM COM SEMPRE AL MES D'OCRUBRE. Ja podeu inscriure-us a tots els tallers

Més informació al telèfon: 93 337 05 78
ateneu@ateneulh.cat

Visiteu la nostra pàgina Web <http://www.ateneulh.cat>

EDITORIAL

Els hospitalencs que ja porten una bona colla d'anys a les espatlles recorden, amb una certa enyorança, aquella amplitud de camps agrícoles que s'estenien pel vessant sud de la ciutat. Eren unes 20.000 hectàrees de terres de conreu, que el pas del temps, amb la construcció de blocs de pisos per acollir la immigració dels anys 60, ha reduït considerablement, fins arribar a les actuals 40h, la major part de les quals cultivades, que avui es veuen afectades per un pla urbanístic que ha aixecat un cert rebombori entre els veïns més sensibilitzats, que no ho veuen gaire clar. Des de l'Ateneu, esperem que el sentit comú s'acabi imposant i els terrenys agrícoles de *cal Trabal* es salvaguardin, amb nou pla d'urbanització o sense, ja que enriqueixen i identifiquen l'Hospitalet.

En relació als actes que organitza l'Ateneu aquest mes de juny, hem de ressaltar la cloenda del taller de teatre infantil/juvenil que tindrà lloc el diumenge 14, a la sala Barradas. En aquesta mateixa sala, i dintre dels actes de la Festa Major, el grup d'adults hi representarà l'obra *Besos*, el dissabte 27. Al mateix temps, us anunciem que la ballada de sardanes corresponent al *Memorial Jaume Reventós*, tindrà lloc el diumenge 21.

Per últim, una lleu referència a dues notícies d'àmbit nacional: una de positiva i una altra de negativa. Pel que fa a la primera, ens cal felicitar al FC Barcelona pels seus èxits en aquesta temporada que s'acaba i per la il·lusió col·lectiva que ha portat a bona part d'aquest país, que bona falta li feia. Pel costat negatiu, hem de lamentar que als problemes que continua havent-hi per a la recepció de TV3 al País Valencià, ara s'hi han d'afegir els de les Illes i la Catalunya nord, cal que algú s'ho faci mirar.

CATALANES QUE HAN FET HISTÒRIA

TRINITAT SAIS

Avui dia, segons dades del 2008, les dones representen el 44% dels metges col·legiats a Catalunya, mentre que a les facultats de Medicina catalanes set de cada deu estudiants són del sexe femení. Aquesta situació que ara ens sembla tan normal, no té res a veure amb la que hi havia a finals del segle XIX. En aquella època, es pot dir que, pràcticament, les dones tenien vedat l'accés a les aules científiques de la Universitat.

Aquells eren uns anys en què existien uns tòpics per sort avui ja superats. Per exemple, es deia, entre d'altres disbarats, que els estudis de medicina atemptaven contra el pudor femení, que les dones eren inferiors intel·lectualment als homes, que la principal obligació de tota dona respectable era tenir cura de la casa, el marit i els fills i que aquesta obligació era incompatible amb l'exercici de la medicina.

Tanmateix, tot i els forts recels existents, les aules universitàries catalanes van començar a acollir algunes dones entre el seu alumnat, que sembla que van ser molt ben rebudes pels seus companys masculins. Dels treballs realitzats pel doctor Jacint Corbella, que ha fet interessants investigacions en aquest sentit, es coneixen les que van ser les tres primeres llicenciades en medicina: Maria Elena Maseras, Dolors Aleu i Martina Castells.

De totes maneres, en aquesta *portada del Xipreret*, coneixerem la que va ser la primera metgessa originària de les comarques de Girona. Era Trinitat Sais i Plaja, nascuda a la Bisbal d'Empordà el 22 de juliol de 1878. El seu pare era sastre i la seva mare llevadora, ofici que començà a exercir a partir de 1882.

Trinitat Sais va estudiar magisteri a Barcelona i va obtenir el títol el 1893. Seguidament va cursar el batxillerat a l'Institut de Figueres, graduant-se amb el premi extraordinari el 1896. A continuació, cursà els estudis de medicina a Barcelona des del 1896 al 1903, any en què es llicencià, passant l'examen de grau el 5 de febrer de 1904. En aquell moment, era la vuitena dona que es llicenciava en medicina a Catalunya.

Va exercir la medicina general i es va especialitzar en pediatria i tocoginecologia. Tenia el consultori al carrer de Pelai de Barcelona i està considerada la metgessa amb més activitat professional en aquella època.

En els primers anys d'exercir, va col·laborar en una revista feminista poc coneguda, *La mujer moderna*, que es publicava a Manresa. També escrivia articles de divulgació sanitària a la premsa diària. L'any 1910 va participar activament en les tasques d'organització del primer Congrés espanyol de Tuberculosi i aquest mateix any li fou premiada una *Cartilla de vulgarización higiénica*.

L'any 1913 va contribuir a les tasques del Congrés d'Higiene Escolar de Barcelona, essent vice-presidenta de la Junta. Aquest va ser un any en què va ser sol·licitada sovint per donar conferències en moltes institucions i cursos de divulgació. En aquest sentit, va fer un curssets sobre com tenir cura dels malalts i donar-los-hi els primers auxilis.

El 1914, Trinitat Sais es va convertir en la primera metgessa que pronunciava la conferència inaugural del curs del Col·legi de Metges de Barcelona, acte que va tenir un ressò important en la premsa local. La conferència versava sobre *La ignorancia de la mujer en los conocimientos de higiene y puericultura como primera causa de la mortalidad infantil*.

Va desenvolupar també una certa activitat política, dins de grups nacionalistes. Així, va participar en organitzacions assistencials i socials vinculades a la Lliga i al Centre Catalanista del Doctor Robert, d'on va ser cap dels serveis que atendien els nens i les mares del Raval.

Va morir inesperadament el 17 d'octubre del 1933, quan només tenia 55 anys. Tenia dues filles: Teresa i Edelmira Llaberia Sais, que també van exercir la medicina.

PERE JUHÈ

NOTA ACLARATÒRIA

En el llibre editat enguany per l'Ateneu, núm. 22 de la col·lecció *La Medusa Esquitxos de ficció (Contes i narracions de l'Ateneu)*, a la pàgina núm. 65 hi ha unes línies repetides.

Demanam disculpes per l'errata.

CONVERSES

Respon: M. Pilar Massana i Llorens

Nada a: Solsona (Lleida)

Edat: 57 anys

Professió: Diplomada en Treball Social

M. Pilar Massana és actualment la presidenta del Centre d'Estudis de l'Hospitalet, amb ella hem conversat aquest mes i hem pogut conèixer moltes facetes de la seva activitat com a "Treballadora Social" que desconexíem.

Vas néixer a Solsona, de família obrera. Ens podries parlar de la teva infantesa? Quins records tens d'aquell temps a Solsona?

Sóc d'una família senzilla i tradicional. Érem cinc germans. El meu pare era mosso de pagès i la mare modista. Econòmicament anàvem molt justos. El record que en tinc és de treballar molt, estudiar molt, jugar al carrer i moltes relacions de veïnatge. A casa sempre hi havia la porta oberta. Vaig fer el batxillerat superior a Tarragona i allà vaig descobrir la professió d'Assistent Social. Vaig venir a Barcelona a estudiar la carrera. Després, mentre treballava, vaig entrar a la universitat per fer la llicenciatura d'història. Tenir una visió més ampla dels processos polítics, culturals i econòmics em semblava necessari per a mi mateixa i per a la meva feina.

Quins motius et van portar cap a l'Hospitalet?

Vaig trobar-hi feina, primer a Can Serra, al 1973, i després a d'altres barris. Vaig treballar també a St. Cosme, al Prat a St. Vicenç dels Horts. El 1979 em vaig presentar a la plaça de l'ajuntament.

Al final del franquisme ja formaves part de diverses associacions vinculades en l'àmbit d'ajut als altres i de serveis socials a la nostra ciutat. Ha canviat molt l'esperit d'aquella època, per exemple el que es va viure a Can Serra en aquells moments?

A Can Serra feia d'assistent social des de l'atenció a persones concretes però sobretot des del treball comunitari. Allà hi havia una forta activitat cultural, reivindicativa, religiosa, social, l'escola d'adults. M'hi vaig integrar a partir de la feina a la Parròquia, a l'Associació de veïns i l'escola d'adults. Van ser uns anys molt bonics. Vam guanyar les reivindicacions del solar on ara hi ha el col·legi de la Carpa, el trasllat de la fàbrica Cardoner i moltes altres. Jo participava especialment en la Comissió d'Urbanisme i en la junta ampliada setmanal. Allà vam viure els inicis del moviment veïnal, la transició, la creació de l'Assemblea Democràtica, les últimes execucions del franquisme, el procés de l'objecció de consciència, etc.

Tens una intensa activitat social, laboral i també de caire polític, formant part d'associacions i d'activitats a títol personal. Con ho fas per tenir temps per a tot?

No tinc pas temps per fer tot el que voldria. Disfruto participant. De vegades suposa un esforç, però també és gratificant. Crec que tots hem d'aportar el nostre gra de sorra.

Vas ser regidora de la nostra ciutat des de l'any 1995 fins al 1999. Què ens pots explicar, quins records en tens?

Vaig ser regidora des de l'oposició. Vaig poder tenir una visió des de dins de la Institució, vaig conèixer molta gent, vaig disfrutar-hi i vaig aprendre molt. Durant aquest període va haver-hi el trencament d'IC i els regidors de l'Hospitalet ens vàrem quedar al grup mixt. Va ser un procés molt dolorós, difícil de gestionar. Jo hi vaig patir molt.

Tocar tots els camps en que participes necessitaria gairebé un Xipreret. Anem a pams, tema feminista, hem avançat molt? Què creus que queda per fer?

Sí que hem avançat molt. Bàsicament en la igualtat jurídica i en la consciència de moltes dones que saben què vol dir ser dones. A l'Hospitalet les vocalies de dones de les Associacions de Veïns van ser una part pionera del moviment. Avui a la majoria dels barris les Associacions de dones són de les entitats més actives. Fa poc, des del Centre d'Estudis, vam participar en una magnífica trobada de dones al Centre Barradas, expressió de com el moviment és viu i creix: "Les dones teixim el nostre futur"

I en l'àmbit del medi ambient?

És evident que també en aquest camp s'ha avançat molt: recollida selectiva, deixalleries, estalvi d'aigua, regidoria específica, etc. Però el tema fonamental és la necessària consciència que no és possible seguir creixent de manera indefinida, que cal reduir consum i tenir estils de vida més austers, que a més estic convençuda que ens faran persones més felices.

Ara tenim noves problemàtiques, la immigració. Tu hi es treballat. És realment un problema?

Em nego a considerar que la immigració sigui un problema. Al contrari, és una oportunitat i un repte. L'Hospitalet és una ciutat feta majoritàriament d'immigració que té com a símbol l'Acollidora. És a més una riquesa que ens permetrà veure les diferents expressions de la cultura, pobles, etc. És un fet nou que posa de manifest que el món s'ha fet petit i ens hem globalitzat. La nostra ciutat és una petita ONU, tenim possibilitat de buscar maneres d'entendre'ns. D'aprendre a entendre'ns, a conviure i a implicar-nos en el nostre futur comú.

Actualment ets cap de l'ABSS de Bellvitge. Com ho portes això de ser "el jefe"? Tens algun estil propi? Creus en les jerarquies?

Ho porto bé. M'agrada molt la meva feina. Crec en el treball en equip i per crear equip és imprescindible que hi hagi bon ambient, que cadascú se senti respectat en el que fa i en el que pot fer. Cal tenir confiança en les persones i recolzar-nos unes a les altres en les dificultats i en els èxits. Jo ho intento. Tinc un bon concepte de ser funcionària pública. Treballar per la gent de l'Hospitalet des d'aquest lloc, per a mi és una satisfacció i un estímul.

Ens pots explicar quina feina feu actualment a l'Àrea Bàsica de Serveis Socials?

A Catalunya tenim Llei de Serveis Socials pròpia. L'Àrea Bàsica és el primer punt d'atenció a la població. Sempre hem tingut molta feina i la gent de l'equip s'hi dedica de valent. Però notem la crisi, i ara en tenim

molta més. Per sort a Bellvitge no estem sols, col·laborem amb les parròquies, amb les escoles, l'Associació de Veïns, esplais, xarxa de salut i altres serveis i entitats.

L'any 1984 vas participar activament en la campanya contra l'entrada d'Espanya a l'OTAN. Quina sensació et va quedar després de saber els resultats?

Disgustada pel resultat. Vaig palpar la manca de confiança que tenim en el nostre petit-gran poder individual al no donar prou valor al nostre vot. Però de tot s'aprèn. La frustració que sentia em va impulsar a la següent campanya, a esquerdar la meua timidesa i a parlar en públic. De vegades, podem convertir la necessitat en virtut. A l'Hospitalet, el Col·lectiu per la Pau i el Desarmament, que coordinava la campanya, va sembrar una llavor que anys més tard ha donat els seus fruits. Però realment des d'un sentir polític va haver-hi un abans i un després en la credibilitat d'alguns líders estatals.

Has recorregut diferents països: Nicaragua, Sàhara Occidental, l'Iraq, Bolívia, etc. en missions de pau i solidaritat. N'has tret experiències d'aquest viatge?

Sí, molt.

He conegut la gran injustícia de les desigualtats Nord-Sud. M'he adonat de la quantitat de coses supèrflues que tenim i llencem, mentre milions de persones no tenen ni aigua neta per beure. Però també he comprovat la força de la feblesa, de les actituds generoses; la força de les motivacions profundes i comunitàries; la força "invisible" de les dones que alimenten, que donen vida; i una vegada més he sentit el poder que tenim la gent que vivim al Nord, que és on es prenen moltes de les decisions que expolien el Sud, que els fan pobres tot i que són països rics.

Des de la Plataforma Aturem la Guerra, a la qual estàs vinculada, vau aconseguir molt d'èxit en les dues manifestacions que es van celebrar a Barcelona contra l'invasor de l'Iraq. Us ho esperàveu?

No. Però la vida de cadascú i els processos històrics són una suma. Aquesta va ser una constatació més que en determinats moments fructifica el que s'ha sembrat durant anys entre molta gent. La

Plataforma va ser un catalitzador ciutadà. Però aquell resultat només podia ser la coincidència de la capacitat de molts per consensuar, voluntats, energies socials i polítiques diferents. A nivell intern, la Plataforma també és l'expressió unitària de relacions de confiança treballades a poc a poc, superades de sectarismes estrets. Construir consens entre els moviments polítics i socials és fonamental.

Ets sòcia fundadora del Centre d'Estudis de l'Hospitalet i des de fa un any, n'ets la presidenta. Ens podries explicar breument quins són els objectius que es planteja la junta de l'entitat en aquesta nova etapa?

Els objectius bàsics d'aquesta etapa són: continuar i aprofundir el treball fet durant 25 anys, insistir en els temes de vida associativa, d'immigració, recuperació de la memòria i treballar en xarxa, buscant la complicitat i la complementarietat amb totes aquelles entitats i persones amb interessos culturals semblants, per potenciar el nostre treball, el treball dels altres i la relació i la identitat de la ciutat. De l'Hospitalet i de la seva gent, ens interessa tot. Generar coneixement, posar-lo en valor i compartir-lo és una motivació que està en la mateixa base del Centre d'Estudis. Aquests objectius ens faciliten sumar persones que tenim opinions diferents, però que, parlant de la ciutat, coincidim plenament.

A la junta treballem de manera col·legiada, en equip. Jo en sóc una part més visible, però tots ho fem tot.

És un honor per a mi formar part d'aquest equip.

En relació a l'àmbit cultural a l'Hospitalet, com el veus? Què en penses?

L'Hospitalet som una ciutat de "mestissatge". Hi convivim una gran diversitat de cultures, de procedències, de maneres de viure i de veure el món. Ara amb la nova immigració encara més. Al costat nostre hi ha realitats molt diferents, que desconeixem. Són molt diferents el Gornal, el Centre, Pubilla Cases...

La cultura és més que l'activitat d'oci, la creació artística, el consum individual de les ofertes. Si per cultura entenem la capacitat d'entendre'ns, de conèixer el present, el passat, i la voluntat d'intervenir en el nostre futur col·lectiu... crec que vivim en la millor ciutat per practicar-ho. Les entitats podem contribuir molt a tot això. Vosaltres des d'una entitat tan veterana com l'Ateneu... podeu aportar moltíssim.

POESIA

LA VIDA DELS HOMES

No vinguis criatura.

no acudeixis a la foscor,
al judici de sang, ossos
i carn.

Com ixes a la terra, a la runa,
d'un futur més que dissortat,
si el vent que espera ta arribada

és mort?

Que no te n'adones? La veu és
muda, la vista cega, del llop l'udol
i de l'home, el cor erm i sec,

estèril...

Pots arribar a conèixer, a sentir,
la vida dels homes, la dura
condició a la que ets predestinat:

el dolor?

Seràs primer gentil infant,
puresa humana, bella essència
d'innocència sempre inicial.
Recrea't, nadó, en la idíl·lica
mirada, en la fruita tendra, ideal
i teva! Embriaga't de la sensació
del món pur per tu –i sols per tu-

creat.

Cavalcaràs, veloç, en el temps,
en la flaire dolça del viure,
i no t'adonaràs que lentament
el que eres ho vas perdre.
Seràs bella flor del migdia
de falaç eterna plenitud,
i quan la sorra passi, conscient
seràs de

finitud

Continuaràs creixent, infeliç, finitud.
-car la vida és muda- i, amb tristor.
observaràs que els ulls de la terra
són negres: l'obscuritat és el color.
I quan creguis que has arribat
a l'edat esperada i madura
el calfred del temps trucarà al

porticó.

I veuràs el dolor del propi viure,
i l'angoixa i l'enyorança que el record
li-lumina tènueament, l'ànima blana
que busca ègida contra la dissort!
Ah, I en el moment últim i final,
cercaràs el que repel·lies i odiaràs
el que creies anhelar, tot esperant
l'evocació darrera a la gran

fatalitat!

I sentiràs la pols a la sang,
el desgast als ossos
i la mort a la carn!

Seràs dolor,
estèril creació,
i finit porticó de la fatalitat!

I malgrat això, encara desitges
comparèixer en aquest món?

Vine, doncs!
Atreveix-te a ser dolor,
esperança i llur resplandor...

RUBÉN JOSÉ GARCIA

*1r Premi de poesia catalana de
batxillerat . Jocs Florals del col·legi
Tecla Sala*

VISITA CULTURAL A SANT FELIU DE LLOBREGAT

El dissabte dia 9 de maig vàrem trobar-nos uns quants amics i socis de l'Ateneu per anar a visitar l'**Exposició Nacional de roses**, que es celebra a Sant Feliu de Llobregat.

En un tres i no res hi vàrem arribar, ja que agafant el "tren de dalt" amb només tres parades ja hi érem.

En baixar del tren ja vam trobar els estands de la "**Fira Industrial i Comercial del Baix Llobregat**", però la

nostra destinació eren les **ROSES**.

Enguany commemoraven el 50è aniversari d'aquest acte. El dia abans, divendres, la senyora Montserrat Tura, consellera de Justícia de la Generalitat, l'inaugurà.

L'exposició ocupa 15.000 m2, distribuïts en 14 espais diferents, ocupant estances interiors, jardins i carrers de l'entorn del **Palau**

Falguera, que va ser propietat del *marquesat de Castellbell*.

S'hi poden admirar 15.000 roses de diferents espècies (d'hivernacle, jardí, rosers en flor...), més de 200 varietats de diferents llocs de Catalunya, Espanya, Europa i la resta del món.

Una de les varietats importants és la **Rosa de Sant Feliu**, de color rosa pàl·lid i fragància suau, amb fulles de 5 foliols de color verd clar i tija robusta. També hi destaca la **Rosa del Mil·lenari**, creada el 2003 de color vermell sang, textura de vellut, fulles de 7 foliols ovalats de color verd fosc i tija robusta.

El 1636 un mercader de Barcelona, Jaume Falguera va comprar dues cases contigües al pagès Jaume Rovira de Sant Feliu, i aquest fou l'origen de l'actual palau.

Edifici senyorial del segle XVII, modificat els dos segles següents, és de planta rectangular, amb planta baixa i dos pisos.

La planta baixa es perllonga amb uns porxos que serveixen de base a la terrassa que comunica la planta noble amb el jardí, obrada el 1870, és d'estil neoclàssic amb elements del romanticisme. A la part més alta del cos frontal hi ha el rellotge, coronat amb l'escut dels Falguera. Des de 1995 és de propietat municipal.

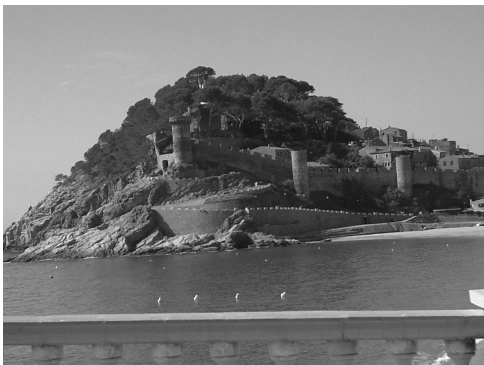
Vam passar un matí d'allò més bonic i perfumat, no totes les roses feien olor, però les que en feien valia la pena olorar-les. També feien goig uns **bonsais**, alguns de 40 anys i més d'antiguitat. És una llàstima que les fotografies no pugueu veure-les en color, ja que aquest era magnífic.

Text i fotos ANTÒNIA CALDÉS

Excursió “CONEGUEM CATALUNYA” núm. 259 “EXCURSIÓ SORPRESA”

Una vegada més hem fet “**L’EXCURSIÓ SORPRESA**”. Vam sortir, com sempre del carrer de Barcelona, però una mica més tard, a les 9 del matí, ja que teníem temps. A l’hora que vam arribar a l’Àrea del Montseny per esmorzar, ja varen començar les opinions...però els

organitzadors impassibles, no sabia ningú res de res. Incògnita fins al final!...com en una novel·la negra.

Però la nostra destinació no era en absolut “negra”, ans el contrari, molt alegre i lluminosa. Anant tirant l’autocar es sentien diferents veus que deien: “Ja ho sé, anem aquí”, una altra ho desmentia “No, no, anem a aquest lloc”. Potser tinc una

mica d’humor “negre”, però em feia molta gràcia sentir aquestes opinions. Algú se’m dirigia preguntant alguna cosa que li dones una pista, però jo “impassible” igual que el Miquel i el Carles. (amb això puc dir-vos que si ens voleu confiar un secret, *som una tomba*).

Per fi va quedar desvelat el misteri, perquè moltes de les persones que ens acompanyaven reconegueren el camí. Ah!, però no sabien l’hotel, que era una de les meravelloses sorpreses: era un magnífic

hotel de quatre estrelles, el **Golden Bahía de Tossa**. A mi no m’agrada fer propaganda dels hotels i els restaurants que ens acullen, però penso que aquesta vegada sí que val la pena. Tots els àpats eren en règim de “bufet lliure” i a més d’una gran qualitat. Tenia a disposició dels seus ocupants un magnífic jardí-terrasa, amb diverses piscines, pistes de

jocs, com tennis, minigolf, bàsquet, ping-pong, etc. A més d’una

ambientació floral, cascades d'aigua, zones per passejar...Totes les habitacions amb bany, per descomptat, i una bonica terrassa, TV...en fi molt bé.

També disposava de piscina coberta climatitzada, “jakutzi” “spa” gimnàs i, a la nit una sala amb diversos espectacles i un piano-bar que era una meravella (em disculpareu si faig servir aquesta paraula “meravella” diverses vegades en aquest comentari, però és que no és que no puc deixar de fer-ho) .

Amb tota aquesta descripció encara no us he dit la destinació. Doncs bé, ni més ni menys que **TOSSA DE MAR**, que vam recórrer tant per lliure, com en visita guiada a la Tossa antiga.

El Miquel tenia programades diverses sortides que us aniré comentant (més que res perquè veieu com ens ho vàrem passar de bé, i us animeu a venir).

El dijous, o sigui el primer dia, el vàrem ocupar a desfer els equipatges, la copa de cava de benvinguda i el dinar. A la tarda cadascú va fer el que va voler, uns anàrem a voltar una mica pel poble, altres a visitar les instal·lacions de l'hotel...Vam tenir la pega que ens va ploure, i vam optar per entrar en un bar o una granja per prendre alguna cosa i fer petar la xerrada. Per sort la pluja va desaparèixer aquella mateixa nit.

El divendres 15 tocava matinar, ja que era un dia ple d'activitats, tot just després d'esmorzar teníem programat el recorregut de la vila de Tossa amb el típic trenet, que ens va deixar just a la zona de la platja on havíem **d'embarcar** amb dos vaixells per visitar diverses cales, com *Cala Bona*, i coves

per a qui tingui imaginació de pirata, com la de Cateure, des Bergantí etc...Val a dir que aquests vaixells tenien el fons de vidre per tal de poder observa la magnífica fauna marina d'aquell indret. L'embarcació entrava al màxim possible dins les coves i un cop dins es parava un moment per poder veure-ho tot bé. Vam observar cales de difícil accés per terra, molt boniques i tranquil·les, és clar que encara no era temporada alta, aleshores no deuen estar tan desertes i bucòliques.

Va ser un bonic recorregut, i vam poder admirar el castell de Tossa des de dins del mar.

Però el dia no havia acabat, després de dinar van tocar "diana", ja que ens esperava una guia local, molt amable per cert, per fer un tomb a la vila vella i la vila romana a prop de l'hotel. Les explicacions van ser força interessants, a partir d'aquestes descobrirem que Tossa de Mar és molt més que un lloc turístic.

Als seus voltants hi ha restes megalítiques com dòlmens i menhirs, que donen fe que des de la prehistòria

aquesta zona ha estat habitada. El que vàrem visitar, per això, va ser la *Vila Romana*, que es pot situar entre els segles 1 aC, i 1 dC, i és anomenada ***Vila romana dels Ametllers***.

A principis del segle XX es varen dur a terme unes obres davant de l'Hospital de Sant Miquel, dedicat especialment als

pobres. Va ser el *doctor Ignasi Melà*, aleshores metge de Tossa, qui va descobrir unes restes ceràmiques i va finançar i excavar personalment la zona. Per fi aparegueren unes restes que podien ser els *magatzems* d'una vila rústica.

El 1921 quedaren al descobert diverses sales, l'atri i el vestíbul d'una vila urbana i un mosaic amb el dibuix d'una figura humana amb el text: **SALUD VITALE FELIX TURISSA, EX OFFICINA FELICES.**

Després d'aquest descobriment l'*Institut d'Estudis de Catalunya*

va adquirir el 1934 els terrenys, i aparegueren l'*hipocaust*, la cuina i la piscina.

Fins aquí l'explicació de la vila romana. Aleshores ens traslladarem fent un petit camí, a la *vila vella de Tossa*.

L'any 966 el comte *Miró I de Barcelona* va fer donació del seu domini **Castrum de Torsa** al monestir de *Santa*

Maria de Ripoll, però no va ser fins el 992, que el *comte Borrell II* confirmà la donació.

L'abat de Ripoll va establir els usatges i costums dels habitants en fundar el castell de la vila, l'any 1187, en el *Mont Guardí i la Parròquia de Sant Vicenç de Torsa*. Aquesta carta de poblament permetia als *tossenecs* tenir cases dintre i fora portal i disposar dels seus propis bens.

Raimon d'Escallar, abat de Ripoll, es va enemistar amb el rei *Pere IV*, per aquest motiu es dictà el decret d'empresonament de l'abat i el segrest de l'abadia. Un cop mort el rei, el mateix abat va iniciar la reconstrucció de les muralles construïdes dos segles abans.

Al cim del *Cap de Tossa*, anomenat també *Cap d'or*, perquè la ginesta floria per tot ell a la primavera, s'hi va construir en els primers temps feudals el castell que servia d'habitatge al senyor. Més endavant el castell es convertí en un molí de vent i actualment és un far. Les muralles restaurades actualment són del segle XIV.

En el camí que porta cap a la vila vella hi ha una escultura excepcional, feta en bronze, es tracta ni més ni menys, que la de l'actriu **Ava Gardner**, qui va rodar una pel·lícula en aquell meravellós escenari, enamorant-se

de l'actor **Mario Cabré**, *partenaire* del film, cosa que va fer parlar molt aleshores, i que es rememora amb l'escultura, diuen de mida natural. El romanticisme sempre és una bona font d'imaginació molt bonica.

Com és natural tornarem una mica cansats a l'hotel però, això sí,

molt contents de tot el que havíem vist i ens havia explicat la guia, va ser un dia molt complet i a més amb un sol esplèndid que va ajudar a passar-ho bé.

Però diuen que la vida del turista és molt dura, i penso que és del tot cert, perquè l'endemà tocava anar a Girona, a veure *Temps de*

flors, ja ho havíem vist en una excursió anterior, però els rams que adornen la ciutat sempre són diferents, i també ho vàrem poder apreciar.

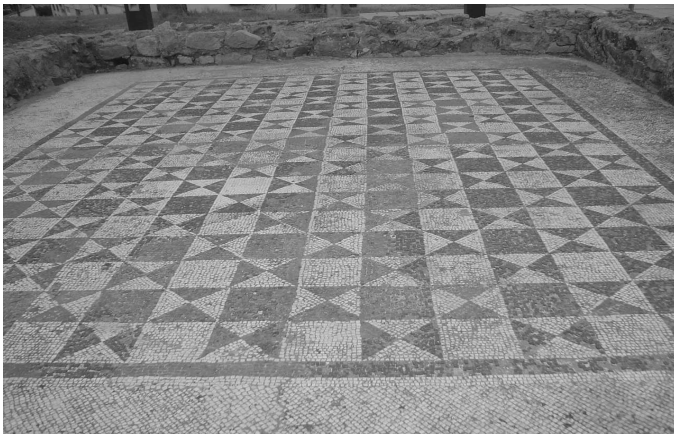
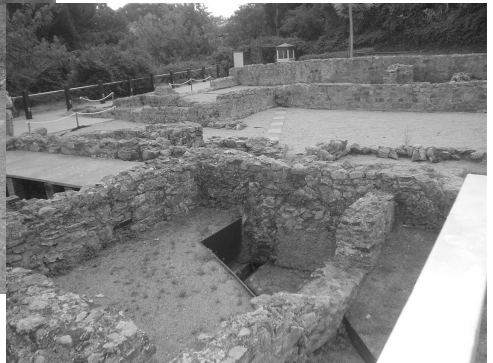
Tot s'acaba i això també, va arribar el diumenge dia 17, i tots ens prepararem per tornar cap a casa, però ens quedava encara una darrera visita al **Jardí Botànic Marimurtra de Blanes**, que també havíem vist, però sempre és bonic passejar entremig de tantes flors i plantes, i admirant una magnífica vista des de el seu mirador. Vam

dinar a Sant Pol de Mar a l'Escola Universitària d'Hosteleria, I tornarem cap a casa, un xic cansats, però molt contents per haver-ho passat tan bé. A veure que ens prepara el Miquel per a l'any que ve, sabeu que no ens podeu treure ni una paraula, és un **secret hermètic**, no ho sabreu fins que hi sigueu, apa.

El mes de juny sí que us puc dir on anirem, al Montseny, i dinar a Sant Hilari Sacalm, i fins i tot el juliol, mira tu, a les Mines de sal de Cardona el dia 18 de juliol (una data de mal record, oi?) us hi podeu apuntar el 6 d'aquell mateix mes.

Ens veiem al Montseny!!!

TEXT ANTÒNIA CALDÉS
FOTOS ANTÒNIA CALDÉS I
CARLES FARRÉS

COL·LABORACIONS

L'ESCLAT DE LA PRIMAVERA

Fa temps que no escric res per al Xipreret. Les Muses m'han abandonat. Però de cop i volta, una passejada m'ha retornat la fe, i aquíestic. Tota la culpa la té una excursió amb l'Ateneu a Horta de Sant Joan.

No intento explicar res del que vam fer, perquè d'això ja se'n cuida l'Antònia Caldés que és una veritable mestra. Jo vull expressar les meves sensacions emocionals al descobrir l'esclat de la primavera. Penseu que si l'arc de Sant Martí, en lloc d'enfilarse cel amunt, ho fes terra avall, no tindria prou colors per igualar-se als que hi havia al paisatge. Tarongers plens, llimoners, els ametllers florits, els presseguers també i els ceps, que ara estan despullats de fulles, tenien un llit de flors blanques que semblava nevat.

Tots els marges del bosc, flors blanques, grogues, liles. També al costat de l'autopista. Un colorit sense fi i tot això acompanyat d'una música deliciosa i romàntica que porta el Miquel i de la qual nosaltres gaudim. Un somni. Penso que per més que m'hi escarrassi, si no ho veieu és inimaginable.

Si tingués algun poder sobre vosaltres que m'esteu llegint, us recomanaria que deixéssiu l'asfalt i féssiu un tomb per la nostra bella terra que té encara molts racons verges i llavors entendríeu moltes coses.

M'agradaria tenir l'art d'en Serrat, el nostre gran poeta i compositor, perquè ell sí que sap explicar la primavera:

***Saps. El gerani ha florit
a casa meva.***

***Saps que cada matí
l'amor es lleva.***

***Saps, les llàgrimes el temps
les arrossega.***

***Saps, després de l'hivern
neix la primavera.***

O aquella:

***Pel pujol on surt el sol
cada matí de primavera
desafiant grop i llevant
hi trobareu una olivera.***

De segur que després entendríeu aquelles paraules tan precioses de **mossèn Cinto**: ***“Dolça Catalunya Pàtria del meu cor,
quan de tu s'allunya, d'enyorança es mor.***

M. TERESA GOL

HOMENATGE A JOAN AMADES

Amb motiu de complir-se aquest any 2009 el cinquantenari de la mort d'aquell gran home que fou Joan Amades, entre molts actes que s'estan celebrant per retre-li homenatge, s'ha fet una pel·lícula de la seva vida, on es representen antigues celebracions de festes populars de diferents poblacions que ell va anar recuperant amb dites, cançons, rondalles, etc.

Catalunya ha tingut personatges que han estimat el país apassionadament i que l'han feta gran culturalment, treballant la seva gran tasca traient la llengua catalana de l'empobriment en què havia arribat, destriant defectes i barbarismes, aconseguint una llengua plenament normalitzada. També Pau Vila amb els seus exhaustius estudis geogràfics recorrent a peu totes les comarques de Catalunya. Entre aquests grans homes trobem Joan Amades i Fabra amb estimació per la llengua, Vila pel territori i Amades per les tradicions populars.

Joan Amades nascut el 23 de juliol de 1880 al carrer del Peu de la Creu de Barcelona, va morir el 17 de gener de 1959. De família humil, treballadora, amb pocs estudis, va anar adquirint cultura de forma autodidacta. Amb la seva ànsia de coneixements, va ingressar a l'Ateneu Enciclopèdic Popular del mateix barri on vivia, on va aprendre moltes branques del saber i entre altres idiomes, l'esperanto, del qual va ésser sempre fidel seguidor.

La seva estimació per les tradicions i les festes populars de Catalunya, resseguint pobles i pobles amb les ànsies que no es perdessin, per a les noves generacions, les antigues tradicions, va anar cercant-les, descrivint-les i publicant-les en innumerables opuscles i llibres.

A l'Ateneu també es va interessar per l'astronomia, la grafologia i l'entomologia. Fent excursions amb l'Ateneu va ésser quan es va adonar de la gran riquesa de les festes tradicionals catalanes amb els refranys, cançons, danses i rondalles.

Va fundar el Museu d'Indústries i Arts Populars del Poble

Espanyol de Montjuïc i fou responsable de la Secció de Gravats Populars a L'Arxiu Municipal de Barcelona, col·laborador de la Unesco sobre el folklore de Catalunya, etc.

De ben joves s'interessà per l'esperanto, una llengua amb la qual tot el món es podia relacionar sense demèrit de la pròpia, va participar activament en l'organització del Ve Congrés Internacional d'Esperanto celebrat a Barcelona l'any 1909 en què va assistir el doctor Lluís Zamenhof, el seu autor. Amades es va dedicar a divulgar activament la nova llengua, publicant i fundant revistes, incentivant la creació de nous grups i l'any 1922 va ésser nomenat president

de la Federació Catalana d'Esperanto.

Juntament amb Jaume Grau Casas van publicar *La Kataluna Popolkanto*, un recull de cançons populars catalanes traduïdes a l'esperanto. Una d'aquestes cançons *Montaroj de Kanigo* (Muntanyes del Canigó) va ésser cantada per la coral Heura de l'Hospitalet i que podem veure i escoltar a la pel·lícula de l'homenatge. En aquesta pel·lícula es conta la rondalla *L'Amic de la Mort*. És la primera vegada que es filma una rondalla en català.

Com diu l'autor i director del film, Raül Contel, a Joan Amades li devem la més important compilació del nostre ahir, generosament servida per gaudir-la avui.

MARTÍ GUERRERO I COTS

ERA PRESIDENT D'ATENEU

Altra vegada toca dirigir les mirades cap enrere, cap a un fet abominable que va ocórrer fa 70 anys i escaig. Altra vegada escau recordar una injustícia, un crim: el que va perpetrar la incipient dictadura franquista sobre aquell president d'ateneu que va morir afusellat. El cruel assassinat es produí el 15 de març de 1939, tot just ocupada la ciutat de Girona per les forces rebels. La víctima era Carles Rahola, fundador l'any 1922 de l'Ateneu Gironí.

Fa deu anys, Josep Benet publicà un llibre esplèndid: *Carles Rahola, afusellat*, amb motiu del 60è aniversari d'aquell acte sanguinari. L'obra està dedicada especialment a fer aflorar les circumstàncies que envoltaren el període comprès entre la detenció i l'assassinat de l'il·lustre gironí. L'autor, però, no s'està de dir que la investigació dels fets no va ser gens fàcil. En el pròleg explica els entrebancs de tota mena que va tenir i que no va ser fins a l'any 1995 que va poder consultar els arxius oficials, on es conserven les causes militars franquistes.

Carles Rahola era un home de cultura, havia nascut a Cadaqués l'any 1881. Historiador i periodista, treballà, tanmateix, des del 1931, com a funcionari a la Generalitat. No va ocupar mai cap càrrec públic, ni polític, ni sindical. Únicament el de president de l'Ateneu Gironí.

Aquell Ateneu, que Carles Rahola fundà amb tres amics més, es preocupava sobretot per l'educació i la formació de la joventut del seu temps. D'ell en formaven part, en general, gent de bona posició social i petits burgesos, que tot i tenir ideologies polítiques diferents, van ser capaços de conuiuïre plegats a l'hora de promoure activitats que fomentessin la convivència cívica i cultural en la seva ciutat. Malauradament, l'aixecament militar de l'any 1936 trencà la continuïtat d'aquell projecte col·lectiu que tants bons resultats havia donat fins llavors.

L'Ateneu Gironí era una entitat que no comptava amb cap mena de subvenció oficial, que superà la dictadura de Primo de Rivera sense gaires dificultats i que portà a terme un bon estol d'activitats culturals per a la ciutat: conferències i lectures a càrrec d'escriptors i homes de ciència, recitals de cançons, concerts de piano i violí, exposicions d'art, de dibuixants i caricaturistes, etc.

Amb l'adveniment de la República les activitats de la institució augmentaren, així com també va créixer el fons de la seva biblioteca, que s'enriquia amb adquisicions pròpies i aportacions d'amics. L'arribada de la guerra civil, però, com ja hem remarcat, l'afectà i el

1939 amb la victòria del franquisme l'Ateneu Gironí fou clausurat i el seu local ocupat per la Secció Femenina de la Falange.

Una de les obres més conegudes de Carles Rahola és *La pena de mort a Girona*, que, per casualitat, he pogut conèixer en els dos petits volums que en féu l'editor Dalmau en la seva col·lecció dels *Episodis de la història*. En aquest breu assaig, l'autor fa un repàs de les execucions públiques realitzades al llarg del temps a la ciutat de Girona posant una atenció especial als segles XVIII i XIX. Dels casos que esmenta cal destacar-ne dos: el del guerriller Marçal, afusellat el 8 de novembre de 1855, i el dels militars Ferrández i Bellés, afusellats també, el 28 de juny de 1884.

A l'última pàgina d'aquesta obra, datada de 1934, l'autor hi escriu: "Sigui quin sigui el concepte que mereixi la pena de mort, ..., hem de desitjar, per sentiments d'humanitat i per esperit cristià, que no torni a aixecar-se el patíbul en el clos august de la noble i estimada Girona, ni en qualsevol altre indret del món." Paradoxalment, pocs anys després, Carles Rahola moria afusellat.

Carles Rahola va poder marxar a l'exili però no ho féu, estava convençut que res no li havia de passar perquè res de mal no havia fet. Així, hores abans de la seva execució havia escrit: "No crec deixar cap enemic en aquesta terra, en la dolça Catalunya que he estimat tant, en aquesta Girona dels meus amors, ni tampoc fora d'ella." Tanmateix, el franquisme no en tingué pietat.

Josep Pla que qualificà la seva mort d'"increïble", el va dibuixar d'una manera excel·lent en un dels seus *Retrats de passaport*. D'ell diu, entre d'altres coses: "[...] Recordo les nostres passejades nocturnes pels vells carrers (de Girona), dels quals Rahola coneixia el passat i la història de les pedres [...] esdevenia l'erudit més amable, el conversador més dolç i comprensiu. La seva paciència era inesgotable, la seva tolerància il·limitada [...] No em cansava mai d'escoltar-lo; era un encís".

PERE JUHÈ I ORIOL

PESSIMISTA, OPTIMISTA

Reconec que sóc de caràcter més aviat pessimista, és a dir que normalment veig el got mig buit. Intento, però, combatre aquest pessimisme buscant al meu voltant, i també als diaris, revistes, televisió, ràdio, etc., motius que em puguin ajudar a veure el got una mica més ple. És difícil, però no impossible veure gestos de solidaritat, o notícies culturals, polítiques, religioses, esportives... que em portin a ser, si més no, una mica optimista en aquests temps de crisi. Crisi, vet aquí una paraula que ens provoca inseguretat i por, actual i futura i a la qual hem d'afegir el finançament que, bo o dolent, no arriba, els atacs contra la nostra llengua, l'actuació de molts dels polítics, etc. i, ja en un pla diguem-ne més casolà, el local nou de l'Ateneu que, com el finançament, no acaba d'arribar mai. No són, doncs, els temps actuals, els més propicis a sentir-nos alegres i satisfets, és a dir optimistes.

Malgrat tot en trobo, de motius d'esperança, pocs, per cert, en segons quins dels segments esmentats, com la política i de vegades la religió. Poden ser notícies importants o notòries, o de més petites i, per tant, més amagades, i no per això menys importants. No cal que siguin grans gestes, la noieta que s'aixeca al metro o a l'autobús cedint el seu lloc a una persona gran, aquell veí o veïna que et saluda amistosament pel carrer, aquell funcionari que t'atén amb paciència, aquell metge que t'escolta, aquell taxista que t'ajuda a baixar del seu cotxe, aquell amic o amiga que t'aconsella o t'acompanya en els moments de dolor, aquell immigrant que t'ha ajudat a cuidar un familiar amb respecte i amor (ho dic per experiència pròpia), o la resposta generosa dels nostres socis i sòcies aportant aliments per a la parròquia de Santa Eulàlia de Mèrida, que els reparteix als qui la crisi afecta més, i per tant també la feina que fan una sèrie de dones que s'ocupen voluntàriament i afectuosament d'aquest repartiment o la dedicació entusiasta del senyor Antonio de Bellvitge a la recerca de documents i notes als arxius per fer conèixer la història de l'ermita als habitants del barri, immigrants un dia, i un llarg etcètera de gestos i situacions que tothom, en un moment o altre, ha pogut copsar.

En un pla més general i públic, una de les coses que darrerament

ens ha alegrat, si més no, a una bona part de catalans, ha estat el triplet, la Champions inclosa, del Barça. Ja sé que, per a altres persones, que vint-i-dos homes vestits de curt corrin darrera una pilota per fer-la entrar a la porteria, és una bajanada, per a altres el futbol és com el circ del temps dels romans, que adorm la consciència dels seguidors... potser sí, però també és, ei! al meu entendre, una vàlvula d'escapament al pessimisme, la possibilitat de deixar somortes, durant uns dies, les nostres preocupacions alhora que, com a catalans, hem viscut la victòria del club que és més que un club, pesi a qui pesi i en el qual hem admirat els valors de l'esforç, la tenacitat, la cohesió, que ens agradaria trobar en altres instàncies nacionals i , per què no, en la vida de cada dia.

En el món cultural i en el científic, algunes notícies omplen una mica més el got, l'èxit d'escriptors, d'artistes, de científics, de metges, etc. de casa nostra, em fan sentir un orgull crec que legítim, pel que representa per a tots els catalans. D'altra banda que una entitat com Òmnium Cultural, que ha estat i és el paradigma de la defensa de la nostra llengua i cultura, hagi arribat a tenir més de 19.000 socis és un altre motiu de satisfacció. Però com que és impossible en un article com aquest ressenyar tot allò que em pot fer sentir una mica optimista, acabaré parlant de dos llocs on he sentit bategar l'esperança d'un demà millor per a Catalunya i per tant per a tots els catalans: Montserrat i el monestir de Sant Benet de Bages. Tots dos, és cert que de manera diferent, han resistit els embats dels segles, en el primer tot és vida, passada i present, en el segon només les pedres viuen i ens expliquen part de la nostra història, però són allà, immutables des de fa segles.

Ara, tornem a mirar-nos el got, l'he omplert una mica més amb esperança, fe i caritat, però em temo que l'hauré de tornar a buidar perquè motius per retrobar el pessimisme no me'n falten. No vull parlar de política, encara que qualsevol opinió o acció sempre té un rerefons polític, la prova és la llengua catalana. En la campanya per a les eleccions europees, el català ha estat una de les armes que s'han fet servir amb més mala fe. Tots sabem els disbarats que s'han arribat a dir, però el que més em preocupa, com sempre d'altra banda, és la nostra actitud, la dels catalans davant el problema. No és la primera vegada i per desgràcia no serà l'última que parlo d'aquest tema. Molts

tenen clar que no s'ha de canviar de llengua amb l'interlocutor que l'entén, ho afirmen ara i tot seguit es passen al castellà, per exemple al restaurant o al cafè quan es dirigeixen al cambrer o la camblera! I això passa també al nostre Ateneu, no hi ha res a fer, quan entra un soci o sòcia castellanoparlant, alguns se li adrecen en aquesta llengua, quan fa anys que aquella persona viu aquí.

Alguns immigrants han après el català i ara sembla que ho hauran de fer tots?, i, quan en saben o en sàpiguen, amb qui el parlaran? Recordo aquell jove senegalès que ha de demanar als catalans que li parlin en català perquè, quan li veuen el color de la pell, immediatament es passen al castellà, que de fet tampoc no és la seva llengua i l'ha hagut d'aprendre!

D'altra banda ens admirem, com a fet únic i excepcional, quan sentim una colleta d'adolescents o de joves que parlen català, encara que el deix d'alguns d'ells delati la seva procedència no catalanoparlant. I un cas més excepcional encara que vaig presenciar al metro no fa gaires dies: era un dels nous i hi havia tres noies joves de setze o disset anys; una seia en una banda i les altres dues a l'altra, cara a cara, per tant, per fer-se entendre, havien de parlar bastant fort ja que les separava el passadís. La que seia sola es va expressar sempre en català, tot i que les altres dues ho feien en castellà. L'actitud coherent d'aquella noia em va sorprendre quan hauria de ser un fet habitual, però, per desgràcia, no ho és. De fet no s'hauria de donar tampoc aquesta situació, ja que les dues noies probablement també sabien parlar la nostra llengua.

Acabo aquest article, reconec que una mica inconnex, ja que l'he hagut d'escriure com aquell qui diu cuita-corrents i a mi m'agrada tenir temps per repassar el que escric unes quantes vegades, acabo dic, amb una petita reflexió: a més de parlar en català, també hem de fugir dels calcs del castellà, des del cafè "sol" fins a les 8 de la tarda, quantes coses calquem? La llengua reflecteix el món del parlant, quin món és el nostre?

MATILDE MARCÉ

HO SABÍEU?

COMPTE AMB LES APARENCES

Aquesta història pot ser que molts de vosaltres si teniu correu electrònic ja la sabeu, però com que no tothom en té us l'explico, a mi particularment, em va agradar molt, és una lliçó de com valorem les persones segons el lloc i el moment que les coneixem.

“Un home va seure en una estació del “metro” a Washington i va començar a tocar el violí. Era un dia fred de gener. Durant quaranta-cinc minuts va interpretar sis obres de Bach. En aquell mateix període de temps es calcula que van passar per aquell lloc més de **MIL** persones, totes amb pressa, cap a la feina.

Per fi algú es va parar a escoltar-lo, un home de mitjana edat i, al mateix temps, una dona va tirar un dòlar a la llauana i va seguir el seu camí. També algú es va arrapenjar a la paret a escoltar-lo, però va mirar el rellotge i se'n va anar.

Un nen de tres anys va ser qui va escoltar-lo més, la seva mare l'estirava, però ell es va plantar davant del músic una bona estona. La mare, per fi, va poder endur-se'l, i el nen va anar girant el cap fins que va poder. Això mateix va passar amb altres nens, els pares dels quals els estiraven per seguir el seu camí.

En els tres quarts d'hora que va tocar set persones es van aturar i vint persones més li van tirar diners sense aturar-se. El violinista va recollir trenta-dos dòlars.

Quan va acabar i es va fer el silenci, ningú el va aplaudir, ni tant sols se'n van adonar.

Ningú el coneixia, era una persona totalment anònima per a tots els que passaven. Però aquell violinista, a qui pràcticament ningú va valorar, a part d'uns nens, era **Joshua Bell**, un dels millors músics del món, tocant un violí valorat en **3,5 milions de dòlars**.

Dos dies abans havia omplert de gom a gom un teatre de Boston, amb les localitats al preu de **cent dòlars**.

Això va ser un **experiment social**, organitzat pel diari **The Washington Post** per saber el gust, la percepció i les necessitats de les persones.

La consigna era: **fer-ho en un ambient i en una hora punta concreta.**

El resultat no podia ser més clar: **Ens adonem de les coses maques de la vida? Ens aturem a apreciar-les? Reconeixem el talent en un lloc inesperat?**

Rotundament NO.

Només una dona el va reconèixer, va arribar gairebé al final de l'actuació, però no va dubtar ni un segon: Qui tocava el violí no era en absolut un artista qualsevol. L'havia vist feia tres setmanes en un concert a la *Biblioteca del Congrés*. Se'l va quedar escoltant fins que la darrera nota va sortir d'aquell meravellós **Stradivarius**, i qui el tocava.

En **Joshua Bell** no s'ho podia creure, estava "al·lucinat", no se'n sabia avenir que, en acabar de tocar cada peça, hi hagués un absolut **SILENCI** i, algú fins i tot li tirava monedes!

Fent broma va dir **Home, no està malament del tot, gairebé quaranta dòlars en una hora...podria viure d'això i, a més no hauria de pagar el meu representant.**

La meva conclusió és que no tenim cap ni una percepció de les meravelles que ens envolten.

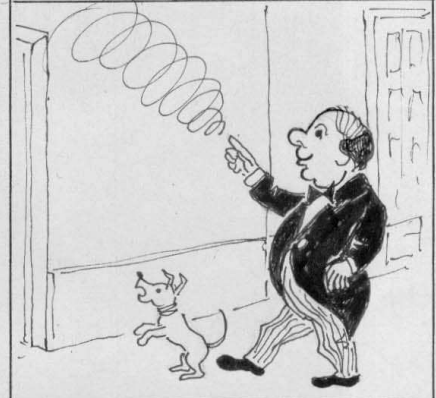
Quina quantitat de coses bones ens estem perdent?

I ens passem la vida sense "viure-la".

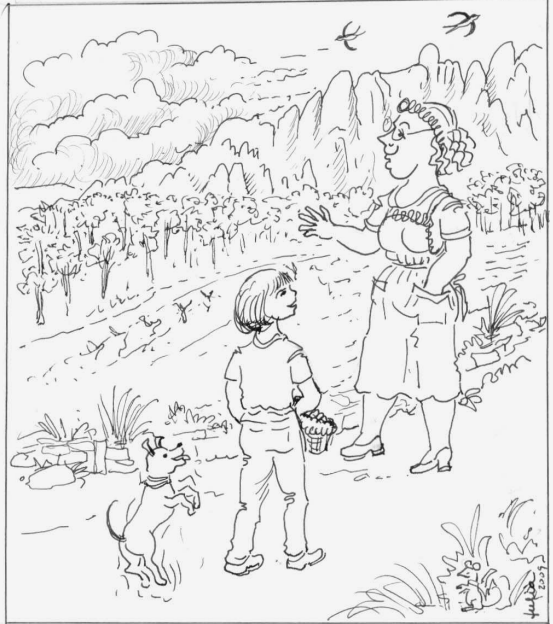
ANTÒNIA CALDÉS

el màgic quimet

els refranys que diu la tieta consol

PER SANT PERE REGALAT, TOT EIXUT O TOT MULLAT.

BUTLLETÍ INTERIOR INFORMATIU
MENSUAL

Edita: **ATENEU DE CULTURA POPULAR**

Pl. Josep Bordonau, 6 – 08901 l'Hospitalet

Imprimeix: Monrós Copi-Foto SA

C/ Roselles, 17 – 08901 l'Hospitalet

DIPOSIT LEGAL: B-39.626-1981

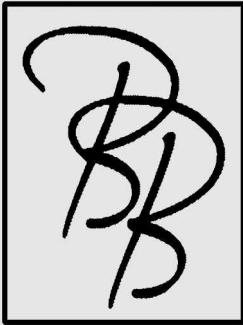
ISSN: 0214-2058

“XIPRERET” fa constar que el contingut de les col·laboracions publicades reflecteix únicament l'opinió de llurs firmants.

Equip de redacció: Antònia Caldés, Carles Farrés, Carme Jorba, Pere Juhé, Valentí Julià, Matilde Marcé.

Col·laboradors: Antònia Caldés, Carles Farrés, Rubén José García, Maria Teresa Gol, Martí Guerrero, Pere Juhé, Valentí Julià, Matilde Marcé.

Amb la col·laboració de:

Bute Bar
Cafetería - Bar

Desayunos - Cocina de mercado - Tapas - Cenas
Preparamos cumpleaños para niños y adultos

C. Bruc, 41 - 08906 L'Hospitalet (BCN)
JUNTO RAMBLA JUST OLIVERAS - Tel. 687 48 00 47

DES DE L'ATENEU US
DESITJEM UNA BONA
FESTA MAJOR

Amb la col·laboració de:

"EL RACÓ DE LA MARIETA"

- TAPES
- ESMORZARS
- PLATS
- COMBINATS
- BERENARS

ESPAI LLIURE DE FUM

Passatge de la Rectoria, nº. 1
Tel. 672.28.18.07
08901 - L'Hospitalet

FINQUES J. COSTA

ADMINISTRACIÓ DE FINQUES COL·LEGIADA

ADMINISTRACIÓ DE FINQUES
CONTRACTES DE LLOGUER I COMPRA VENDA
TRASPASSOS • ASSEGURANCES
TRAMITACIONS • GESTIÓ I ASSESSORAMENT IMMOBILIARI

PÈRIT JUDICIAL IMMOBILIARI

Baró de Maldà, 15, 1r. 3a.
Tel. 93 338 64 21
Internet: www.fcosta.com

08901 L'HOSPITALET
Fax 93 338 61 10
e-mail: fcosta@fcosta.com

Ajuntament de L'Hospitalet

Generalitat de Catalunya
Departament de Governació
i Administracions Públiques
Secretaria d'Acció Ciutadana